

**ФАНТАСТИЧНИ
РАЗКАЗИ**
ОТ
НЕЗАБРАВИМИЯ ХХ ВЕК

Хауърд Лъвкрафт
Хърбърт Уелс
Александър Беляев
Едгар Алън По
Ръдиърд Киплинг
Фил Робинсън

ФАНТАСТИЧНИ РАЗКАЗИ от незабравимия ХХ век

Автори: Хауърд Лъвкрафт; Хърбърт Уелс; Александър Беляев;
Едгар Алън По; Ръдиърд Киплинг; Фил Робинсън

Преводачи: Борис Миндов; Георги Тодоров; Нели Доспевска;
Таня Балова

256 стр.

Издателство „Паритет“, София

Тази книга е за любителите на фантастичната литература. Тя представя творчеството на редица световно известни и любими писатели като Хауърд Лъвкрафт, Марк Твен, Едгар Алън По, Ръдиърд Киплинг, Хърбърт Уелс, Александър Беляев, Фил Робинсън. Тези разкази пренасят читателите в един различен свят, изпълнен с причудливи и невероятни пътешествия в Космоса, където съществуват странни планети с още по-странни обитатели. Героите се вълнуват от мистериозни тайни, от скритите страни на човешката същност и психика, и, разбира се, от любовта. Авторите умело нагнетяват страстите в сюжетните линии и успяват да ни вълнат в странната, мрачна и зловеща същност на героите си, като брилянтно конструират художествената реалност. Всички произведения, включени в настоящото издание, са истински бисери в жанра и с течение на времето стават все по-безценни. Някои разкази се публикуват за първи път на български език.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbf.com – 20% отстъпка.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-458-6

Съдържание

Хауърд Лъвкрафт

ЗАД СТЕНАТА НА СЪНЯ	8
ВЪЗМЕЗДИЕТО НА САРНАТ	27
КАРТИНАТА В ОНАЗИ КЪЩА	39
СЕЛЕФАЙС	57

Хърбърт Уелс

ЗВЕЗДАТА	68
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ПРАВЕШЕ ЧУДЕСА	88
ВРАТАТА В СТЕНАТА	118

Александър Беляев

АНАТОМИЧЕН ГОДЕНИК	149
КАРАЙ НА ЗАПАД	167

Едгар Алън По

ТИ СИ ЧОВЕКЪТ	187
ЧЕРНИЯТ КОТАРАК	215

Ръдигърд Киплинг

БИМИ	230
------	-----

Фил Робинсън

ДЪРВОТО ЧОВЕКОЯДЕЦ	239
--------------------	-----

РАДИКАЛНО ПРОЯВЛЕНИЕ

НОВА КНИГА ОТ КОЛИН ТИПИНГ,
автор на бестселъра РАДИКАЛНА ПРОШКА

цена
18.99 лв.

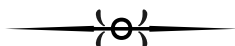
цена
21.90 лв.

*Вие можете да изпълните съзнателните си
желания и да се освободите от болката
и страданието във вашето минало.*

ЗА ПОКУПКА ОТ САЙТА PARITETBG.COM
ОТСТЪПКА – 20%!

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ

Хауърд Лъвкрафт написва разказа „Зад стената на съня“ през 1919 година, когато е на 29 години и го публикува само няколко месеца по-късно (кое-то не се случва често) в списание „Pine Cones“.

Като цяло „Зад стената на съня“ отразява както интереса на автора към астрономията още от ранна възраст (той става автор на научни статии), така и поредица от реални събития. През 1919 година в печата се разисква новината за семейство Слейтър (англ. Slater), което живее в планината, в едно малко село, без признаци за прогрес и стремеж към цивилизацията. Описаната в разказа поява на нова звезда също е реален факт от онова време.

Заспивайки, долавям някакво предположение...

Уилям Шекспир

ЗАД СТЕНАТА НА СЪНЯ

Интересно ми е дали повечето хора се замислят за колосалното значение на сънищата и за самото естество на техния загадъчен тъмен свят. Макар нощните ни видения да са предимно само слабо и причудливо отражение на събитията и впечатленията ни от деня (ако изключим Фройд¹ с неговия наивен символизъм), има и сънища, чийто произход ни отвежда до неизвестни сфери и не подлежи на логично обяснение. Неясното, но особеното и вълнуващо въздействие на сънищата ни навежда на мисълта, че те ни отварят врати към съкровени области от съзнанието, които са не по-малко ва-

¹ Зигмунд Фройд – австрийски психиатър и психотерапевт. – Б.пр.

жни от физическото битие, но са отделени от него с почти непреодолима преграда.

От собствен опит мога да твърдя, че по време на сън напускаме пределите на земното си светосущане, сливаме се с друга, нематериална форма на живот, която е много различна от всичко познато в ежедневието, но след като се събудим, ни оставя само смътни и откъслечни спомени. Въз основа на тези запазили се в паметта ни отрязъци може да се досещаме за много неща, но не може да сме сигурни в нищо, освен да предположим, че в света на сънищата битието, материята и енергията не са постоянни величини, а пространството и времето не съществуват във вида, в който сме свикнали да ги възприемаме наяве. Понякога ми се струва, че това е по-нематериално битие и е нашият истински живот, докато суетното ни съществуване на земята е нещо вторично, да не кажа – празна формалност.

Като млад лекар се бях отдал точно на такива размисли в зимния ден срещу 1901 година, когато в психиатричната ни клиника докараха един пациент, чиято история не ми дава мира и до днес. По документи той се водеше Джо Слейтър (или може би Слаадер) и приличаше на един от типичните представители на Катскилските планини² – тези неприятни наглед потомци на ранните заселници, чиято тристагодишна изолация

² Следреволюционен период - т.е. периодът след Американската война за независимост (1775-1783).

в дивата планинска местност, почти не посещавана от чуждоземци, бе довела до явно израждане, особено в сравнение с прогреса на техните съплеменници, чиито предци някога са си харесали по-подходящи за живот и вече гъсто населени райони. Сред тези изпаднали и деградирали хора (наричани на юг „бяла измет“) не важеха законите и моралните понятия, а в сравнение с всички групи от американското население коефициентът на умственото им развитие беше може би най-нисък.

Джо Слейтър дойде в клиниката, конвоиран от четирима полицаи, като лице, опасно за обществото, но при първата си среща с него не забелязах в него нищо заплашително. Макар да беше доста висок на ръст и наглед да притежаваше голяма физическа сила, той можеше да бъде сметнат по-скоро за безобиден шишко заради впечатлението, което създаваха неговото вечно сънливо изражение на малките му воднисти сини очи, рядката, не видяла бръснач светла брада, и вяло провисналата долна устна. Точната възраст на Слейтър беше неизвестна, защото по родните му места никой не регистрира раждането и смъртта, а и постоянните семейни връзки там почти липсват; но въз основа на тези подробности от външността му като обширната плешивина и плачевното състояние на зъбите му при предварителния преглед, главният лекар даде на пациента около четиридесет години.

От медицинските и съдебни заключения раз-

брахме, че в очите на сродниците си този човек – скитник и ловец, винаги е изглеждал странен. Той имаше навика да спи повече от обичайното, а след като се събудеше, разказваше невероятни неща и то в толкова странен стил, че будеше страх дори в закоравелите души на някои напълно лишени от въображение хора. Странен беше именно стилът, а не езикът му, защото той винаги говореше на шантавия диалект от онези места, но в интонациите и емоционалните оттенъци на говоренето му имаше толкова много експресивност и загадъчна мощ, че слушателят неизменно биваше обзет от усещането за нещо стряскащо и с незнаен произход. А и той самият често пъти оставаше стреснат и озадачен не по-малко от слушателите си, а през часа на събуждането си напълно забравяше разказите си или поне кое ги е предизвикало, и се връщаше към глуповато-равнодушното си състояние, характерно за тези планинци.

С възрастта сутрешните припадъци на Слейтър са ставали все по-чести и буйни, докато преди около месец не се случила трагедията, причинила неговото арестуване. Веднъж към пладне, след дълбокия си сън (предшестван от напиването, започнало около пет часа предния ден), той се събудил с такъв кошмарен и сърцераздирателен вик, че неколцината му съседни се устремили към неговата колиба, която приличала на занемарена плевня, където той живеел с роднините си, също тъй неприятни като него. Междувременно Слейтър изскочил от колибата на снега отвън, вирнал

ръце, заподскачал високо и завикал, че иска да се озове „в онази много голяма къща, където светлината идвала от тавана, стените и пода и където се чувала силна и чудна музика“. Дватамата доста яки мъже се опитали да го удържат, но той се съпротивлявал със силата и яростта, характерна за безумците, като гръмогласно изразявал желание да намери и да убие някаква „светеща твар, която се тресе и се кикоти“. Накрая със силен удар съборил единия от противниците си и се нахвърлил върху другия с наистина дяволска кръвожадност, като крещял неистово, че „ще скочи високо, високо и с огън ще изпепели всичко по пътя си“.

Семейството и съседите му избягали панически и едва след около час най-смелите от тях се върнали на местопроизшествието. Там Слейтър вече го нямало, а на снега се търкаляла купчина кървави меса, които доскоро били жив човек. Никой от местните не дръзнал да потърси убиеца, защото решили, че той и бездруго ще умре от студ в планината; но когато след няколко дни една сутрин виковете му се разнесли от далечния дол, станало ясно, че е успял да оцелее. Тогава всички жители на селото решили, че трябва да сложат край на всичко това, и събрали въоръжен отряд, чиито цели и функции (независимо какви били първоначално) придобили напълно законен характер, след като рядко срещаният по онези места полицейски патрул срещнал преследвачите, и като си изяснил обстановката, се включил в издирването.

На третия ден намерили Слейтър в безсъзнание в една хралупа и го откарали в най-близкия затвор, а когато се съвзел, психиатрите от Олбани го прегледали. Той обяснил действията си неимоверно просто. По думите му веднъж прекалил с уискито и някъде по залез слънце заспал, а на другия ден се събудил изправен, с окървавени ръце върху снега пред колибата си, а до него било проснато разкъсаното тяло на съседа му Питър Слейдър. Като го видял, от ужас той се втурнал към гората с единственото желание да избяга колкото може по-далеч от собственото си (по думите му) местопрестъпление. Не можел да добави към това нищо повече, независимо от усилията на експертите, които много внимателно формулирали въпросите си, за да успеят поне донякъде да си изяснят как са стояли нещата.

Същата нощ Слейтър спал спокойно и на сутринта се държал както винаги, освен че в израза на лицето му били настъпили някои промени. Наблюдаващият пациента доктор Бърнард забелязал особения блясък във воднистите му сини очи и леко по-твърдата линия на иначе провисналите му устни, което може би говорело, че е взел някакво волево решение. По време на последвалия лекарски разпит обаче, пациентът проявил все същата типична за планинците глуповата безучастност и само повторил вече казаното от предния ден.

На третата сутрин изпаднал в първия регистриран припадък. След неспокойния сън се съ-

будил толкова бесен, че само със съвместните усилия на четиримата санитарии успели да му надянат усмирителната риза. Психиатрите го слушали много внимателно, защото още преди това ги заинтригували някои странни подробности в обърканите и често пъти противоречиви показания на неговите роднини и съседи. Неистовият брътвеж на пациента на грубия планински диалект продължил четвърт час и в него се споменавало за грамадни дворци от светлина, за безбрежни пространства, вълшебна музика и за призрачни планини и долини. Но най-много той говорел за някаква загадъчна „светеща твар“, която се тресяла, кикотела се и му се подигравала. Пациентът възприемал това огромно същество с неясни очертания за свой главен враг и най-силното му желание било да го убие, като извърши дългоочакваното възмездие, с каквато цел се канел да „прелети през празното пространство“ и „да изпепели всички прегради“. След петнадесет минути пациентът прекъснал брътвежа си в средата на думата. Пламъкът на безумието угаснал в очите му и той с тъпо недоумение попитал лекарите какво става и защо е вързан. Доктор Бърнард наредил да му свалят усмирителната риза и през целия ден Слейтър останал свободен. Вечерта обаче лекарят го склонил доброволно и в собствен интерес да се подложи на усмирителната процедура. Този път болният признал, че понякога сипе някакви невъобразими глупости, без и той да знае защо.

През следващата седмица имало още два такива припадъка, но от тях лекарите не установили нищо ново. Те дълго умували за евентуалния източник на виденията на Слейтър, който не можел нито да чете, нито да пише и през целия си живот едва ли бил чувал поне една легенда или приказка. Тогава на какво се дължали тези негови толкова ярки фантастични образи? Фактът, че техен източник не може да са били някакви митове или художествени творби, се потвърждавал и от примитивния език на нещастния безумец, който явно не преразказвал чужди повествования, а говорел за неща, които били за него необяснимо, но лично преживяване. Скоро психиатрите стигнали до извода, че в основата на патологията му са залегнали сънищата на пациента с техните изключително ярки и колоритни образи, които на другия ден още известно време може да са владеели жалкия разум на този човек. След като спазили необходимите формалности, осъдили Слейтър по обвинение в убийство, после го оправдали като невменяем и го изпратили в клиниката, където аз заемах скромната си длъжност.

Както вече казах, въпросите за живота на сън ме занимаваха от малък, така че можете да си представите колко настървено, още щом се запознах с историята на заболяването му, се залових да изучавам новия пациент.